

OUŠN VUONG

NOĆNO NEBO
SA IZLAZNIM RANAMA

*Preveo s engleskog
Nikola Matić*

KONTRAST
Beograd, 2023.

tặng mẹ [và ba tôi]

za moju majku [i oca]

*Pejzaž precrtan olovkom
ponovo se pojavljuje ovde*

Bei Dao

PRAG

(Threshold)

U telu, gde sve ima cenu,
ja sam bio prosjak. Na kolenima,

gledao sam, kroz ključaonicu, ne
čoveka kako se tušira, već kišu

kako pada kroz njega: žice od gitare koje pucaju
preko njegovih globusnih ramena.

On je pevao, zato se
ja toga sećam. Njegov glas –

ispunio me je do srži,
kao skelet. Čak je i moje ime

kleknulo u meni, moleći
da bude pošteđeno.

On je pevao. To je sve čega se sećam.
Jer u telu, gde sve ima cenu,

ja sam bio živ. Nisam znao
da postoji bolji razlog.

Da će jednog jutra moj otac zastati
– tamni ždrebac zaustavljen na pljusku –

& oslušnuti moj stegnuti dah
iza vrata. Nisam znao da je cena

ulaska u pesmu – bila da izgubiš
put kojim se vraćaš.

Tako da sam ušao. Tako da sam izgubio.
Izgubio sam sve sa očima
širom otvorenim.

—

TELEMAH

(*Telemachus*)

Kao svaki dobar sin, ja izvlačim svog oca
iz vode, vučem ga za kosu

kroz beli pesak, njegovi zglavci usecaju trag
koji talasi jure da izbrišu. Jer grad

iza obale više nije
tamo gde smo ga ostavili. Jer je bombardovana

katedrala sada katedrala
drveća. Kleknem kraj njega da vidim koliko daleko

ću možda potonuti. *Da li znaš ko sam ja,
Ba?* Ali odgovor nikada ne stiže. Odgovor

je rupa od metka u njegovim leđima, do vrha puna
morske vode. Toliko je nepomičan da pomislim

da bi mogao da bude bilo čiji otac, nađen
onako kako bi zelena flaša mogla da se pojavi

pred dečakovim nogama, i u njoj godina
koju on nikada nije ni dodirnuo. Dodirnem

njegove uši. Uzalud. Okrenem
ga ponovo. Da se suoči s time. Katedralom u

u njegovim ko more crnim očima. Licem,
ne mojim – već onim koje ću nositi

da poljubim sve svoje ljubavnike za laku noć:
načinom na koji zapečatim očeve usne

svojim & pristupim
verno poslu davljenja.